

Arrest

nr. 166 213 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 september 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 13 november 2011 beslist de gemachtigde de in punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond te verklaren. Op dezelfde datum geeft hij haar een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.09.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :
(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 08.11.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor verzoekster. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 08.11.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

"Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij betoogt in een eerste middel als volgt:

"(...) ENIGE ERNSTIG MIDDEL: Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. artikel 62 van de vreemdelingenrecht schending van artikel 7 van het K.B. van 7 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekster d.d. 02.09.2011 artikel 9 ter, ongegrond is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoekster diende haar aanvraag in op 02.09.2011. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en verzoekster werd in het bezit gesteld van een AI.

Verzoekster wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

1) Aangaande de gezondheidstoestand van verzoekster

Verzoekster diende haar aanvraag in op 02.09.2011. Daarbij voegde hij een medisch attest opgesteld door de behandelende geneesheer.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom DVZ in zijn beslissing stelt dat de aandoening van verzoekster geen bedreiging zou inhouden voor haar leven. Verzoekster lijdt immers aan arteriële hypertensie. Dit wordt bovendien bevestigd door de arts-attaché!

De behandelende geneesheer acht een regelmatige opvolging absoluut noodzakelijk en stelt zelfs expliciet dat verzoekster levenslang behandeld dient te worden, dat dit al een indicatie is van de graad van ernst.

Bovendien dient verzoekster medicatie in te nemen. Dat dit eveneens een indicatie geeft van de graad van ernst van de aandoening.

In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoekster ernstig ziek is en behandeld dient te worden, stelt de arts-attaché van DVZ dat de ziekte niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in § 1 eerste lid.

(...)

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoekster een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoekster lijdt aan arteriële hypertensie waarbij een nauwgezette opvolging vereist is.

Hoe kan een ziekte waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen en men spreekt over een levensbedreigende aandoening en levenslange behandeling, geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit ??

Men mag ervan uitgaan dat het hier gaat over een aandoening die nauwgezette zorg en opvolging vereist. Dit wordt ook bevestigd door de behandelende geneesheer.

Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat verzoekster de nodige hulp en ondersteuning krijgt. Deze hulp en ondersteuning kan verzoekster niet krijgen in haar land van herkomst!

Dat verzoekster reeds meer dan 8 jaar niet meer in haar land van herkomst is geweest. Tot wie zou zij zich moeten richten voor hulp en ondersteuning? Zij heeft daar immers niets of niemand meer!

Zelfs voor een tijdelijke terugkeer, die sowieso onmogelijk is gezien de medische problematiek van verzoekster, is er geen onderkomen of verblijf voor verzoekster.

Ook de ontvankelijkheidsbeslissing van DVZ geeft een zekere indicatie over de graad van ernst van de aandoening van verzoekster.

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoening anders inschat dan de arts-attaché.

Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoekster wel heeft kunnen en willen onderzoeken, en de arts-attaché zich slechts gebaseerd heeft op de medische attesten of slechts een deel ervan. Dat dit kennelijk onzorgvuldig is van de arts-attaché aangezien de medische situatie niet correct ingeschat wordt.

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier en verzoekster, grondig zou onderzocht hebben!

ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoekster is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Verzoekster kan op onvoldoende afleiden waarom men geen rekening houdt met alle door haar aangehaalde elementen.

Uit de acties van verwerende partij blijkt dat zij niet de minste intentie hebben gehad om de actuele situatie te kennen of zelfs maar te willen onderzoeken!

DVZ lijkt de ratio legis van de procédure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door, na de vorige beslissing in te hebben moeten trekken, deze procédure met de voeten te treden en uw Raad tot tussenkomst te verplichten.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekster conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

DVZ dient te onderzoeken of haar aandoening een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate !

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Verzoekster kan op onvoldoende afleiden waarom men geen rekening houdt met de door haar aangehaalde elementen. Indien DVZ dit gedaan had, hadden zij de nodige informatie kunnen afleiden uit de bijlagen of opvragen!

Indien de arts-attaché verzoekster onderzocht had, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoekster ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor haar.

Dat uit het advies van de arts-attaché het lijkt alsof dat dit genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekster te beoordelen.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch dossier met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen.

En het dossier of verzoekster met de nodige zorg onderzocht hadden.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken,

hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte niet zou beantwoorden aan de ziekte zoals omschreven in §1 van de Vreemdelingenwet. Minstens heeft de arts-attaché niet de actuele situatie willen beoordelen of onderzoeken.

Indien men het medisch getuigschrift en het administratief dossier van verzoekster in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de graad van ernst van de aandoening van verzoekster te bepalen.

Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoekster uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoekster, in het nemen van zijn beslissing.

Uit de motivering van de arts-attaché lijkt het alsof verzoekster reeds een vergevorderde aandoening van haar ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens haar aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden!

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."¹

DVZ dient te onderzoeken of haar aandoening een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest m-. 92 397 van 29 november, 2012 stelt het volgende: " Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert. "

Dat dit onredelijk is en onzorgvuldig van DVZ. In eerste instantie werd de aanvraag van verzoekster ontvankelijk verklaard! Dat dit dan ook reeds een indicatie geeft over de graad van ernst!

Bovendien is het op zijn minst opvallend te noemen dat men de aandoening van verzoekster gedurende meer dan twee jaar wel ernstig genoeg achtte om haar in het bezit te stellen van een AI en nu zonder enig onderzoek stelt dat dit niet het geval zou zijn en de aandoeningen van verzoekster geen reëel risico voor het leven van verzoekster zouden inhouden. Het afleveren van een AI spreekt dit reeds tegen.

Dat DVZ rekening dient te houden met ALLE elementen in het dossier.

Het feit dat zij dit niet doet, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 .

Hoe kan een ziekte waarbij men langdurig behandeld dient te worden geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit ?? Immers dit is wat § 1 stelt.

Verzoekster is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Bovendien kan verzoekster zich niet akkoord verklaren met de stelling dat de mogelijkheid tot reizen pas bij de uitvoering van de verwijdering onderzocht zal worden.

Verzoekster mocht immers een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen. Wanneer zal men dit onderzoeken? Als verzoekster op een vliegtuig gezet wordt? Het in onzorgvuldig van verwerende partij om niet te onderzoeken wat de gevolgen zouden zijn voor verzoekster en haar gezondheid, indien zij zou moeten terugkeren naar Angola!

2) Aangaande de situatie in Angola

Verzoekster is een vreemdelinge die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Angola. DVZ faalt erin om dit te onderzoeken alhoewel de behandelende geneesheer specifiek vermeldt dat de inname van medicatie nodig is!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekster waarom DVZ de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Het is voor verzoekster totaal onbegrijpelijk op welke grond deze beslissing dan ook genomen is.

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook volledig onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering

van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte'.

Zelfs op het moment van de bestreden beslissing blijft uw Raad zich duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid. van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. "

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

"Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet. "

Uit arrest nr. 107 337 van 25.07.2013 , arrest nr 107 483 van 26.07.2013 en latere arresten van uw Raad blijkt ondertussen duidelijk dat dit vaste rechtspraak geworden is.

Een ziekte die in België behandelbaar is en hier geen mensonterende of levensbedreigende situatie inhoudt kan dat uiteraard wel zijn in het land van herkomst!

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel !

Bovendien dient verwerende partij er rekening mee te houden dat verzoekster meer dan 8 jaar niet meer in haar land van herkomst is geweest. Tot wie zou zij zich kunnen richten voor hulp en ondersteuning?!

Verzoekster begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die aanhaalt in haar verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in het medisch attest, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. (...)"

2.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor verzoekende partij werden aangevoerd op 8 november 2013 heeft onderzocht en daarop concludeerde dat "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer

naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft". Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van dit advies en toont verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

2.1.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.1.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel dienen onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *"(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*.

2.1.6. Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 november 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt het volgende:

"(...) Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.09.2011.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

16/02/2011, 08/06/2011, 10/08/2011, dr. LUYEYE, betrokkene vertoont een arteriële hypertensie en slokdarmproblemen van graad 2.

23/02/2011, dr. NGANDO, cardioloog, de globale hartfunctie laat niet te wensen over. Normaal cardiaal onderzoek. Wel wordt een matig verhoogde bloeddruk bevestigd : 15/8. Het bijgevoegde elektrocardiogram is normaal

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 43 jarige dame lijdt aan een matige arteriële hypertensie, met een goed bewaarde hartfunctie.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn. er waren geen hospitalisaties, noch acute opstoten.

De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, zij werd nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar haar land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer , nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)"

2.1.7. Zoals blijkt uit voorgaand advies heeft de arts-adviseur rekening gehouden met de door de verzoekende partij voorgelegde medische attesten. Verzoekende partij meent evenwel dat de arteriële hypertensie waaraan zij lijdt wel degelijk ernstig is en dat zij daarvoor levenslang behandeld moet worden, wat al wijst op de ernst van de aandoening.

Zoals verzoekende partij stelt betwist de arts-adviseur inderdaad niet dat zij lijdt aan arteriële hypertensie. Evenwel oordeelt hij dienaangaande: *"lijdt aan een matige arteriële hypertensie, met een goed bewaarde hartfunctie"*.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is deze vaststelling van de arts-adviseur niet kennelijk onredelijk nu uit het medisch attest van 23 februari 2011 van de cardioloog van de verzoekende partij blijkt dat deze verzoekende partij aan een onderzoek heeft onderworpen waarbij hij tot de conclusie komt dat: *"L'examen confirme l'existence d'une hypertension artérielle légère à prédominance systolique, actuellement sans répercussion hémodynamique nette sur le plan cardiaque"*. (eigen vertaling: *"Het onderzoek bevestigt het bestaan van een lichte arteriële hypertensie (...) thans zonder hemodynamische weerslag op cardiologisch niveau"*).

De overige door de verzoekende partij neergelegde medische attesten maken ook gewag van de arteriële hypertensie en medicamenteuze behandeling als opvolging door specialisten. Er blijkt evenwel niet uit de latere medische attesten dat de arteriële hypertensie op een andere manier beoordeeld moet worden dan datgene waartoe de cardioloog heeft besloten.

De arts-adviseur stelt verder vast dat er geen medische complicaties geweest zijn die het vermelden waard zijn, noch hospitalisaties of acute opstoten. Dit wordt niet tegengesproken door de voorgelegde medische attesten. Volgens de arts-adviseur is er geen reëel risico noch voor het leven of de fysieke integriteit, noch voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk zou vastgesteld hebben dat het niet om een voldoende ernstige ziekte gaat, merkt de Raad op dat er dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-

geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In casu heeft de arts-adviseur gemotiveerd waarom hij de arteriële hypertensie waaraan de verzoekende partij lijdt niet weerhoudt als een aandoening dewelke een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt of een aandoening dewelke een reëel risico voor onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt bij gebrek aan behandeling. Het gegeven dat de behandelende artsen van verzoekende partij menen dat zij medicatie moet nemen en moet opgevolgd worden is in het licht van de motivering van de arts-adviseur onvoldoende om te besluiten tot de kennelijke onredelijkheid van diens advies. Het loutere feit dat de arts-adviseur tot een andere bevinding komt dan de behandelende artsen, maakt niet dat zijn oordeel kennelijk onredelijk of incorrect is.

2.1.8. Voor zover de verzoekende partij betoogt dat zij reeds meer dan acht jaar niet meer in haar land van herkomst geweest is, en zij niet weet tot wie zij zich moet richten voor hulp en ondersteuning omdat zij daar niets of niemand meer heeft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met deze loutere bewering niet aannemelijk maakt dat zij op één of andere manier hulp of ondersteuning zou nodig hebben in haar land van herkomst, minstens blijkt niet dat dit het geval zou zijn uit het advies van de ambtenaar-geneesheer zoals hierboven weergegeven. Immers stelt de arts-adviseur uitdrukkelijk vast dat verzoekende partij geen behandeling voor haar aandoening behoeft.

2.1.9. Waar verzoekende partij insinueert dat de ambtenaar-geneesheer een bijkomend onderzoek had kunnen of moeten doen, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer "*zonodig de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...)*". De ambtenaar-geneesheer kon de medische toestand van verzoekende partij duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen. De verzoekende partij is het oneens met de conclusie van de arts-adviseur maar zoals reeds hoger gesteld maakt zij hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoening door de ambtenaar-geneesheer kon wijzigen.

Verder maakt de verzoekende partij niet op concrete wijze aannemelijk met welke concrete elementen die zij heeft aangebracht de verwerende partij dan wel geen rekening zou gehouden hebben. De verzoekende partij beperkt zich tot een loutere bewering dienaangaande hetgeen niet kan overtuigen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij niet alle nuttige inlichtingen aangaande haar medische toestand heeft kunnen overmaken aan het bestuur. De Raad wijst er daarbij op dat het de verzoekende partij toekomt, die een aanvraag indient, om deze aanvraag te staven met alle nuttige inlichtingen.

2.1.10. Voor zover de verzoekende partij betoogt dat "*(het) uit de motivering van de arts-attaché (lijkt) alsof verzoekster reeds een vergevorderde aandoening van haar ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens haar aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden*", stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer dit geenszins stelde in zijn advies. Hij oordeelde echter wel dat "*een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed (impliceert) op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling*", hetgeen hij afleidt uit het feit dat het in casu gaat om een matige arteriële hypertensie met een goed bewaarde hartfunctie waarbij er geen vermeldenswaardige medische complicaties waren noch hospitalisaties of acute opstoten.

Uit voornoemd advies blijkt duidelijk dat de arts-adviseur oordeelde dat de aangevoerde ziekte niet beantwoordt aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zoals duidelijk blijkt uit het advies van de arts-adviseur heeft deze in lijn geoordeeld met het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nu de arts-adviseur oordeelt dat er in casu geen sprake is van een aandoening die actueel een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij en dat zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst, er geen sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling omdat het in casu gaat om een matige arteriële hypertensie met een goed bewaarde hartfunctie waarbij er geen vermeldenswaardige medische complicaties waren noch hospitalisaties of acute opstoten, kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog als zou de arts-adviseur enkel levensbedreigende aandoeningen - aandoeningen die een direct risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit - in aanmerking nemen of nog artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beperkend geïnterpreteerd heeft. Het loutere feit dat de arts-adviseur ten onrechte verwijst naar het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM met betrekking tot medische aandoeningen maakt niet dat, wanneer men het advies in zijn geheel leest, de arts-adviseur in casu niet op correcte wijze artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft toegepast.

Voornoemde kritiek van de verzoekende partij mist derhalve feitelijke grondslag.

2.1.11. Waar de verzoekende partij stelt dat het op zijn minst opvallend te noemen is dat men de aandoening van de verzoekende partij gedurende meer dan twee jaar wel ernstig genoeg achtte om haar in het bezit te stellen van een AI en nu zonder enig onderzoek stelt dat dit niet het geval zou zijn en de aandoeningen van de verzoekende partij geen reëel risico voor het leven zouden inhouden, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een AI omwille van de ontvankelijkheidsverklaring van haar aanvraag, en in afwachting van de ten gronde behandeling ervan. Het feit dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een AI betekent echter geenszins dat de aanvraag ook gegrond zou moeten verklaard worden. Minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn.

2.1.12. Voor zover de verzoekende partij stelt dat zij zich niet akkoord kan verklaren met het feit dat de mogelijkheid tot reizen pas bij de uitvoering van de verwijdering zal onderzocht worden, stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing inderdaad het volgende stelt: *“Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden”*. De Raad herhaalt echter eveneens dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies het volgende stelde: *“een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed (impliceert) op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling”*. Uit dit advies blijkt geen beletsel om te reizen. Immers, het onderzoek naar de mogelijkheid tot reizen ligt vervat in het onderzoek naar een aandoening die actueel een gevaar oplevert voor de fysieke integriteit of het leven van de verzoekende partij, en waarvan de arts-adviseur geoordeeld heeft dat verzoekende partij niet lijdt aan dergelijke aandoening. De Raad wijst er bovendien op dat de arts-adviseur als enige bevoegd is om standpunt in te nemen aangaande de medische problematiek van verzoekende partij. Het loutere feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf nog passages toevoegt doen geen afbreuk aan de bevindingen van de arts-adviseur. De passages van de verwerende partij zelf doen dan ook niet ter zake en kritiek hierop kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat het haar onmogelijk is te reizen. Zij houdt het dienaangaande bij een bloot betoog hetgeen niet kan overtuigen.

2.1.13. Voor zover de verzoekende partij in een tweede onderdeel van het eerste middel verwijst naar de situatie in Angola, en meer bepaald dat er in de bestreden beslissing niets zou terug te vinden zijn over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in Angola, herhaalt de Raad dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies duidelijk stelde dat er, zelfs zonder enige behandeling in het land van herkomst, geen sprake is van *“een risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling”*. Een onderzoek van de eventuele beschikbaarheid of toegankelijkheid van medische zorgen in Angola is derhalve niet aan de orde. Het betoog van verzoekende partij kan dan ook niet aangenomen worden.

2.1.14. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De verzoekende partij zet echter op geen enkele concrete wijze uiteen waarom of op welke wijze zij het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

2.1.15. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. De verzoekende partij betoogt in een tweede middel als volgt:

“(…) V. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

(…)

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen schorsen en vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. (...)"

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij het enig motief van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist, namelijk: "Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum". Dit motief blijft dan ook staan.

Bovendien blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat het beroep wordt verworpen voor zover het gericht is tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het argument van de verzoekende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten vernietigd worden omdat ook de eerste bestreden beslissing werd vernietigd gaat dus niet op.

Voor zover de verzoekende partij betoogt "Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld" maakt zij dit niet aannemelijk. Bovendien betwist de verzoekende partij het enige motief van het bevel om het grondgebied te verlaten niet, hetgeen gegrond is op een totaal andere rechtsgrond dan de eerste bestreden beslissing. Dit motief is afdoende om het bestreden bevel om het grondgebied te schragen.

2.2.3. De verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen dan ook niet aannemelijk, noch maakt zij aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER